

GELIJKE MONNIKEN, GELIJKE KAPPEN

In Nederland lijkt deze uitspraak soms wel tot kunst verheven. Want is het niet zo dat we vinden dat iedereen hetzelfde behandeld moet worden, dezelfde rechten en plichten heeft? Maar bij succesvolle teams, en zeker in de top, gaan toch andere regels op. Een kenmerk van de top is dat er niet veel mensen op die positie zijn. Dus waarom dan die toppers willen 'terugdringen' in een gemiddelde omgeving, terwijl juist hun uniekheid ervoor gezorgd heeft dat zij die toppositie hebben gekregen? Zeker bij top teams zijn het juist die één of twee teamleden die anders zijn waardoor het team succesvoller is ten opzichte van de andere teams.

Hedendaags hebben we moeite met voetbalsterren als Ibrahimovic, Balotelli, Ronaldo. Want hun gedrag is niet 'normaal'. En dus hebben we daar, zeker in Nederland, een stevig oordeel over. Zo herinner ik me dat Romario wel eens aangaf 'ben een beetje moe!'. Dit werd enorm uitgemolken, maar wat waren zijn medespelers en toeschouwers blij als hij het weer eens op de heupen had en in zijn eentje een wedstrijd besliste. De uitzondering zijn is dan geweldig. Dichter bij huis, in de Nederlandse competitie, hebben we bijvoorbeeld te maken gehad met Graziano Pelle. Zijn winnaarsmentaliteit werd zeker niet altijd begrepen. Ging het goed dan was hij een voorbeeld, maar werd een wedstrijd verloren dan bleek dat voor deze speler (met een enorme winnaarsmentaliteit) moeilijk te verteren te zijn. Dit leidde dan weer tot uitbarstingen. En die uitbarstingen vinden we maar lastig. Uitspraken als 'doe eens normaal, dat doe ik toch ook niet!' hoor je dan vaker. Dan willen we weer graag gelijkgeschakelen.

Mijn ervaringen met een gelijke benadering van alle teamspelers zijn als volgt:

- Wanneer hard werken en discipline een verschil kunnen maken ten opzichte van de omgeving (tegenstanders, concurrenten) dan kun je als team echt succesvol zijn met een gelijke benadering van alle teamleden.
- Wanneer de omgeving OOK hard werkt en gedisciplineerd is, wordt het verschil niet meer gemaakt door een gelijke benadering van allen. Er komt dan een spannend dynamisch proces op gang, waarbij je moet afvragen:
 - Zijn medespelers in staat om te gaan met kwaliteitsverschil van hun top(s)? Waarderen zij het verschil en accepteren zij een mogelijke keerzijde van deze toppers?
 - Zijn de toppers in staat om te gaan met kwaliteitsverschil t.o.v. hun medespelers? Waarderen de toppers de inbreng van hun teamgenoten genoeg en storen zij zich niet te veel aan hen (denk

TripleWinSport ondersteunt diverse coaches en teams in het teamproces.

Meer interesse? Kijk op www.triplewinsport.nl

- bijvoorbeeld aan Ibrahimovic bij Barcelona of Paris St. Germain)
- Is de coach in staat om de verschillen te waarderen, is hij in staat om vanuit de verschillende manieren van denken mee te denken en kan hij snel genoeg schakelen in benaderingswijze van de teamspelers om toch als team het optimale rendement te halen?

Uiteraard zijn er ook voorbeelden van toppers die qua gedrag geen negatieve uitschieters waren, maar eigenlijk zijn zij de uitzonderingen binnen de toppers. Wanneer je als team aan de top echt wilt floreren dan moet je het lef hebben om anders te durven denken en toppers de gelegenheid geven om optimaal te presteren. En dat is voor ons Nederlanders best lastig, in het land waar ' een 6 toch ook voldoende is!'

René Felen is coach bij TripleWinSport en ondersteunt diverse coaches en teams